

Мирчо билъ опростенъ. Той не помислялъ вече да плаче за нищо и никакво, никога не излъгвалъ и не хитрувалъ.

Четире желания.

алкиятъ Митю се наигралъ съ шейната по леда и по снѣга. За червенъ и веселъ, той отишълъ при баща си и му рекълъ:

— Колко е весела зимата! *Азъ бихъ желалъ тате, винаги да е сѣ зима.*

— Добрѣ, казалъ бащата, запиши твоето желание въ моето тевтерче. Митю послушалъ баща си.

Дошла пролѣтъ. Митю по цѣлъ день тичалъ да събира пѣстри и лѣскави бубулечки, да лови пеперуди по зеленитѣ поляни и да си прави хубави китки отъ разни цвѣтя. Той занесълъ на баща си една китка цвѣтя и му рекълъ:

— Такова хубаво врѣме не бѣхъ виждалъ. *Желая сѣ пролѣтъ да бѣде!*

Бащата пакъ извадилъ тевтерчето и накаралъ Митя да запише второто си желание.

Настанало лѣто. Митю отишълъ съ баща си на ливадата, дѣто косѣли сѣно. Прѣзъ цѣлия день той игралъ до насита. Бралъ ягоди, ловилъ риба, къпалъ се, търкалялъ се изъ мекото сѣно и така не забѣлѣжилъ кога се мръкнало. Ве-